

Izdajajo Slovenski frančiškani.—Published by Franciscan Fathers.

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

O Poklicu.

Kakor rožica v spomladni gredici, tako se razvija otrok v hiši svojih roditeljev. Pridna mati, skrbni oče se trudita, da bi svojega ljubljencega pripravila za boje in skrbi poznejega resnega življenja. Toda ni se ta cvetka še dobro razvila, v prvih letih že, se vriva vprašanje: "kaj neki bo iz tega otroka?" Kateri je poklic, za katerega ga je zbral Gospod? Pameten oče in previdna mati ne pustita tega za njiju ljubljencega toli važnjega prašanja v odločitev naključju samemu, ali morda trenutnemu razpoloženju deteta samega, neskušenega mladeniča, neskušene deklice.

Volitev stanu, to je najvažnejši čas za vsakega človeka. Vemo, da je Bog dal vsakemu človeku temu stanu in policu tudi primerne in potrebne zmožnosti, da bo mogel dolžnosti tega stanu natančno spolnjevati, da bo kos nalogi tega stanu — to so naše naravne prirojene čednosti in zmožnosti, katere ima vsak človek. Blagor mu, ako doseže stan, doseže poklic, za katerega ga je Bog odločil! Vemo, da najde človek svojo srečo in zadovoljnost življenja le, ako doseže ta stan. Vemo pa tudi in vsakdanja skušnja in prežalostni zgledi to obilo potrjujejo, da mu gorje, ako je poklic zgrešil, da je ni večje nesreče, kakor je ravno ta. Zgrešeni poklici so največje nesreča za dotičnika samega in vse, ki morajo s takim živeti.

Vse to vesta in vpoštevata pametna in previdna roditelja ko vzgajata svojega ljubljencega. Zato skušata že prav zgodaj v otroških letih spoznati, kateri je poklic, za katerega je njih otrok določen. In pazno materino oko bo to kmalu spoznalo, saj je pred njo duša otrokova kakor odprta knjiga, kjer ni pred njenim skrbnim očesom ničesar skritega. Pa vsaj ta poklic pri vsaki priliki sili na dan, zlasti pa se kažejo lastnosti in naravne zmožnosti za ta poklic.

In ko sta enkrat to spoznala, potem vesta takoj, da sedaj ni za nju druge dolžnosti več,

kakor ta poklic gojiti, naravne prirojene zmožnosti negovati in spolnjevati in množiti. Nikakor pa nimata pravice poklica določevati po njih okusu ali njih željah. Grešno je za stariše določevati otrokom ali jih siliti: "to moraš biti" ali "to ne smeš biti." Stariši so dobili otroka samo v vzgojo in v izrejo! "Vzemi to dete in izredi mi ga!" govori Stvarnik vsaki materi. Poklic, stan mu je pa že sam določil!

Med vsemi poklici je pa najsvetejši, pa tudi najtežavnejši, poklic v duhovniški stan ali celo v redovni stan. Kdor se je izučil za krojača ali mizarja ali kak drugi stan, lahko ga pusti in si izbere drugega. Nihče se nad tem ne bode pohujševal, vsak bo to odobral! Si kdo izbere zakonski stan, ako sta oba dela zadovoljna, nista dolžna izvrševati tega stanu. Ako eden umrje je celo drugi zopet prost. Ni tako pri duhovskem stanu! "Tu es sacerdos in aeternum!" "Duhovnik si na vekomaj!" In če pomislimo vse boje, kakere ima duhovnik sam s seboj, s svojo naravo izbojevati, vse zatajevanja, vse preziranje, vse zaničevanje, katerim je naprej in naprej izpostavljen, zlasti dan danes — da, težak, težak je ta stan! In vendar, kateri je vzvišenejši? Biti kakor sveča postavljen na oltar ljubezni do Boga in do svojega bližnjega, v samozataji in premagovanju mrtvičiti samega sebe in se nalik sveči povživati v nič, da sveti v čast Bogu in v korist bližnjemu, o, da, kaj je lepšega, kaj vzvišenejšega! Sprejeti na se vse preziranje, vse zaničevanje svojih nehvaležnih duhovnih otrok, katerim je on njih duhovni oče, vseh sovražnikov njegovega Gospoda Boga in se nevstrašno postaviti v bran za najsvetejše svetinje svojega ljudstva, — da, to je vzvišeno!

Zato se pa prava krščanska mati srčno zveseli, ako zapazi na svojem ljubljenceku znake tega poklica. Duh ji poleti naprej v prihodnost. Že ga vidi v mašniški obleki stopati

pred oltar z novomašniškim šopkom v roki kot svečenik Gospodov, med bučanjem orgelj, med zvonjenjem zvonov, vpricho množice ljudstva, ki se veseli, da je dobilo novega vojščaka Gospodovega med se. Ze ga sliši, kako kot srednik med Bogom in ljudstvom zapoje "Gloria in excelsis Deo!" — O kako se raduje! Kako se topi njena materina duša samo pri malem upu na oddaljeno prihodnost, na veliki dan svojega sina. In sedaj ve, kaj je njena sveta dolžnost. Ve, da je vse to odvisno poleg božje previdnosti tudi od nje same. Poklic je tukaj. Treba go samo netiti, gojiti, množiti, da bo dozorel, ko bo čas odločitve, da bo srce otrokovo samo našlo pot do tega celja, in morda, vklub nasprotnikom, ki mu bodo skušali ta poklic zatreti v srcu.

Slovenska mati, ali ne želiš tudi ti tega? O poznam tvoje srce! Ko si opazila te znake na svojem ljubljenceku, na delo! krepko na delo! Veliko delo te čaka! Velikanska naloga čaka v vinogradu Gospodovem tvojega sina, ako bo postal duhovnik. Toda le mati velike vere, velike ljubezni velike skrbi, pa tudi velikega duha, bo dala sveti cerkvi duhovnika z veliko ljubeznijo, z veliko skrbljivostjo, velikim navdušenjem in veliko požrtvovalnostjo. Zatoraj goji ta poklic! Sv. cerkev potrebuje delavcev, veliko delavcev, navdušenih delavcev, zlasti slovenske narodnosti v Ameriki potrebujejo. Mati, potrudi se! Daj v žetev Gospodovo dobrega delavca! Po sinu boš deležna tudi ti vsega

dela njegovega za sv. cerkev! deležna boš njegovih molitev, njegovih svetih maš! Oče, ne straši se denarnih žrtev, da omogočiš sinu ta poklic! Domači duhovnik bo rad posredoval da boš dosegel svoj namen! Obrni se lahko tudi na nas in radi bomo pomagali, kolikor bomo mogli s svetom, s posredovanjem in tudi dejansko. Zlasti potrebujemo slovanskih misijonarjev, redovnikov! Sicer je ta stan veliko težji še od duhovskega stanu, vendar zato plemenitejši, odličnejši in tudi zaslužljivejši! Zlasti v dosegu tega poklica bomo z veseljem pomagali in posredovali. Pri tem opozarjamo na oglas samostanskega predstojništva v Rockland Lake na platnicah lista. — Seveda opozorimo naj, da se materina velika ljubezen večkrat moti in vidi poklic, kjer ga v resnici ni. V tem slučaju je pa naloga vzgojiteljev v zavodih, ki bodo gotovo spoznali, pravi poklic tvojega sina.

Vsi pa pridno molimo, da bi Bog obudil v našem narodu veliko število svetih poklicov za duhovski in redovni stan, da radi pomanjkanja slovanskih duhovnikov in misijonarjev naši ljubljeni rojaki ne bodo odpadli od svoje vere, ali vsaj v nji mlačni postali. Kjer ni pastirja, kdo bo svaril ovce pred nevarnostim; kdo jih bo branil pred zgrabljivimi volkovi? kdo pasel z nauki sv. vere? kdo jih nasitoval z angeljskim kruhom sv. Rešnjega Telesa. Zato, rojaki, molimo, molimo veliko v ta namen!

Materini Darovi!

Ne moremo si kaj, da bi s ponižno hvaležnostjo ne omenili vsem našim bralcem in naročnikom preveselih novic, katere so se zgodile meseca maja. Letošnji majnik je bil posebno milosti poln mesec za naš list "Ave Maria." Vsi se hoste zveselili, ko Vam bomo to sedajle sporočili, kakor smo bili srčno oveseljeni tudi sami. Da, kaj takega pa nikdar nismo pričakovali in zdi se nam, da smo nevedni tolikih darov in tolikih milosti naše nebeške Matere, ker je tako malenkostno, kar moremo mi za njeno čast storiti. Voljo imamo res dobro in tudi žrtvovati se, smo pripravljeni. Pa, kaj je to drugzega, kakor le naša sveta dolžnost. Saj je ona naša mati in mi njeni otroci. Čujte dragi naročniki, s kolikimi darovi nas je obveselila meseca maja naša nebeška mati.

1. Pred vsem se je meseca maja priglasil 24. slovenski duhovnik kot naročnik lista "Ave Maria" s krasnim pismom, ki smo se ga silno zveselili in za katerega se mu srčno zahvaljujemo. Naši nasprotniki so se trudili, da bi nam vzeli pred vsem zaupanje slovenske duhovščine po Ameriki. Podtikali so nam pisma, podtikali namene, obtoževali nas hudobij, samo, da bi nas uničili. Delali so zoper nas javno, delali skrivaj, delali pred raznimi predstojniki. Dobro, kar je bilo storjenega, so zavijali in v napačni luči kazali, kakšne morebitne napake velikansko povečevali! Mi se nismo zagovarjali, ker se nismo čutili dolžne, kakor se tudi v prihodnje ne mislimo. Zlasti našega lista nismo hoteli omadeževati s tem. In seveda: "semper aliquid haeret" "nekaj pa le vedno ostane" in tako so nas res nekateri sodili po teh obrekovanjih in stali od daleč. In

bolelo nas je. Sedaj pa, ko smo dobili že 24. izmed častite slovenske ameriške duhovščine za svojega naročnika in sodelavca, smo pa zelo oveseljeni. Saj je stvar, za katero se mi trudimo, skupna vsem duhovnikom. Če je eden zaničevan, smo vsi zaničevani, če je eden sramoten, smo vsi sramoteni, ker nismo sramoteni mi, ampak tisti, ki pravi: "Kdor Vas zaničuje, mene zaničuje, kdor pa nizaničuje mene, zaničuje Tega, ki me je poslal!" Nasprotno je pa čast enega, čast vseh, delo enega, delo vseh! In tega se nasprotniki najbolj boje: enotnega delovanja vse duhovščine, skupnega nastopa v odločnim boju zoper moči teme. Zato, pravimo, nas je to silno zveselilo in navdušilo, da bomo šli z enakim pogumom naprej, kakor smo šli do sedaj.

2. Drugi dar za mesec majnik, katerega nam je poslala naša Mati, Kraljica maja, je pa "lastna tiskarna." Neki duhovnik, katerega poznamo samo nekaj mesecev, je podaril upravnistvu lista "Ave Maria" krasen tiskarski stroj, opremljen z vsemi tiskarskimi potrebščinami, tako da bomo s prav malimi stroški opremili v kratkem lastno tiskarno. Sedaj nam stavijo list tuji tiskarji, ki niso slovinci, katerim moramo celo številko preje napisati s strojem, da potem pri stavljenju "puhštaborajo" tujo jim slovensčino. Da so pri tem tikovne pomote v listu neizogibne, je umljivo. Vsa skrbljivost tega ne more zabraniti. Zato bo to velikanska pomoč za naš list in pa tudi velikanski napredek. V resnici, lepšega daru nam Marija ni mogla poslati, kakor je ravno lastna tiskarna, za katero se ji javno prav srčno zahvaljujemo.

3. Tretji dar pomenja tudi velik napredek a tudi velika pomoč listu. V današnji številki prinašamo zopet **krasno sliko** presv. Srca Jezusovega. V junjevi številki smo prinesli sliko mesečnega patrona sv. Antona Padov. Slike so umotvori slikarske umetnosti. Toda take slike stanejo lepe denarje. Najprej treba imeti dovoljenje slikarja samega. To takoj stane lepe svote. Potem treba "cut" ali "klíše," kar stane nekako 7—10 dol. vsaka taka slika. In vse to poleg tiska. Vse to smo pa mi dobili popolnoma nepričakovano od nekega dobrotnika. Da še več! Obljubljeno nam je, da bomo dobili za vsako številko po eno sliko popolnoma brezplačno. To pomenja za list nekako

letnih 200 dolarjev. Ali ni to v resnici zopet krasni dar? Tudi tega smo napričakovano dobili v mesecu maju od strani, kjer smo se najmanj nadejali. Ali se ne vidi očitno v vsem tem pomoč naše Matere in Kraljice maja, za katere čast se v prvi vrsti trudimo z našim listom? Naši lastni rojaki nas uničujejo! Mati nam pa pomaga! Zato pa pravimo: Od sedaj bomo šli pa še bolj navdušeno naprej, kakor do sedaj, ker čutimo pomoč od zgoraj. O, ako je pa naša Mati z nami, ako nam pa naša Kraljica Marija pomaga, potem se pa samega peklensčeka ne bojimo, nikar še le kakega plačanega njegovega hlapca!

Ave Maria! Češčena bodi naša Mati Marija!

Zadnje Naročilo Mamice.

Sestra Elizabeta.

Povzdignila je sivo glavo,
v očeh sto želj in tisoč nad.
Pogled ji vzhitel je v daljavo,
kjer solnce legalo je spat.

"Počakaj še! Čuj prošnjo milo!"
iz ust ji dihnil je šepet.
"Poslušaj moje naročilo,
da ga ponešes v novi svet!"

"Poišči z lučjo zlatočisto
tam mojo hčer onkraj morja!
Pozdravi jo z gorkoto isto,
ki v mojem sreču je doma!"

"Prinesi sladko poročilo,
da je še tista kot nekdanj —
potem — potem pa le v gomilo,
moj duh, pa splavaj v srečni raj!"

"O, da bi se ti razodela,
je li še verna kot nekdanj?
Je njena lilija še bela?
V pogledu njenem je še raj?"

"Poglej, poglej, če v cerkev hodi —
je molek še krog njenih rok?
Je še Marija, ki jo vodi
po poti čednostnih otrok?"

"Usmili se srebrne glave
in stori mi le to ljubav:
Prinesi jutri iz daljave
od hčerke samo en pozdrav!"

Cerkveni Koledar Za Mesec Julij.

1. Celi mesec je posvečen presv. Rešnji krvi Jezusovi, ki je tekla za naše zveličanje. — Da se moreš ti imenovati kristjan, da imamo katoliško cerkev za svojo mater, da imamo svete zakramente, te studence božjih nezmernih milostij, o, za vse to ni bila plačana cena zlata, ne srebra, ne cena svetnega premoženja, ampak cena krvi in sicer cena najsvetejše krvi Gospoda Jezusa Kristusa, živega Boga! "Ecce tanti vales!" — glej, toliko veljaš!" Bog neskončno Bitje pride na svet, trpi nezmerne bolečine, da se prikovati na sv. križ, kjer med nebom in zemljo preliva svojo kri, da plačuje za te, za me, dolg pri neskončni pravici, trpi pokoro za moje, za tvoje hudo bije! — Ali moreš to razumeti? Angeljem je to skrivnost, kako naj razumem jaz s svojim omejenim umom! Ze ko bi kdo za te plačal par stotakov dolga, kako bi mu bil hvaležen! Toda, ko bi kdo dal v tvojo rešitev celo lastno življenje, zate trpel toliko, kot je tvoj Zveličar, o kako s hvaležnostjo bi se ga spominjal, kako veliko ljubezen bi imel do njega! — Vse to je pa za te storil tvoj Zveličar, tvoj Bog! Da, vse to ponavlja dan na dan na neštivilnih oltarjih pri najsvetejši daritvi! Cena svete krvi je bila za te plačana in se še plačuje! Kako bi mogel

biti trd do svojega dobrega Zveličarja! Kako bi bilo mogoče, da bi ga ne ljubil, če le malo pomisliš na vse to! — Mladič je padel v vodo in se utapjal, ko skoči za njim njegov prijatelj, da bi ga rešil. Res se mu posreči, ga rešiti, toda pri tem pa sam utone. Malo pozneje je v neki družbi prišel pogovor na tega vrlega rešitelja. Toda rešeni ne samo, da ga ni pohvalno omenjal, ampak je še celo zoper svojega rešitelja govoril. Vsi v navzoči so se s studom obrnili od nehvaležnega mladiča. — Res ostuden je katolik, ki je prisegel zvestobo svojemu Rešitelju in Odršeniku, toda pozneje ga zaničuje, ga zataji, dela zoper njega, ga sramoti, ga taji! Tanti vales! Glej, človek, toliko veljaš! — tvoja cena je cena krvi Boga — človeka Jezusa Kristusa! — V mesecu juliju nas sv. cerkev opominja na to ceno in nas spodbuja k ljubezni in zvestobi do svojega Rešenika Jezusa Kristusa! Bodi moljena sv. Rešnja Kri!

11. Posebni prazniki ta mesec bodo:

1. Prvi petek v mesecu. Popolni odpustek.
2. Sobota. Obiskovanje Marije Device. Ko je presrečna Nazareška Devica sprejela presveselo vest, da bo Mati obljubljenega Odršenika, pohitela je vsa vesela v gore obiskat svojo teto Elizabeto, mater Janeza Krstnika.

"Od kod meni ta sreča, da pride mati mojega Gospoda k meni," tako jo je pozdravila Elizabeta, napolnjena s svetim Duhom. In presrečna sorodnica Marija, je povzdignila svoje oči k Gospodu v nezmerni sreči ter zapela najlepši slavonski, kolikor jih je bilo kedaj zapetih: "Moja duša poveljuje Gospoda! Magnificat anima mea Dominum!"

Presveta Devica je ostala pri teti do rojstva Janeza Krstnika. Ko je bila še pričujoča pri obrežanju deteta Janeza in bila priča čudeža, ko je mutasti Caharija naenkrat spregovoril, ko je zapisal ime otroku "Janez," je odšla nazaj v Nazaret. Zato se praznuje ta praznik po osmini rojstva Janeza Krstnika.

3. nedelja. **Praznik presvete Rešnje Krvi.** — Nedeljski evangelij svari pred lažnjivimi preroki, ki prihajajo k nam v ovčjih oblačilih. Eni se skrivajo pod obleko "bratstva," drugi si nadenejo lepo ovčjo obleko "svobode," drugi zopet pod obleko "narodnosti" i t. d. Gospod nam resno zaključuje: "Po njih sadu jih boste spoznali!" Kar pogledjte, kake nasledke prineso nauki teh lažnjivih prerokov, pogledjte njih življenje, njih delovanje in spoznali boste njih pogubonosne kremplje, katere skrivajo pod svojo ovčjo obleko, katero so si nadeli! Varujmo se jih! Da zlasti danes mora biti vernik previden, komu zaupa! Skrajno previden mora biti, proti vsem tem navideznim prijateljem, ker otroci "tega sveta so modrejši, kot otroci luči!" Čujte in molite!

4. Ponedeljek. Državni praznik.

5. Torek. **Sv. Ciril in Metod,** slovanska apostola. Bila sta dva grška meniha na gori Olimp, ko je moravski knez Rastislav prosil Carigrskega patrijarha učencikov, ki bi slovanski narod poudučili v krščanski veri in ga spreobrili k tej sveti cerkvi. Nemu doma sta se navdušena redovnika podala na pot in z velikanskim trudom spreobrila vse slovanske pokrajine h krščanstvu. Izumila sta posebne črke za slovanski jezik in prestavila v ta jezik vse sveto pismo. S posebnim papeževim dovoljenjem sta upeljela tudi slovanski jezik v bogoslužje mesto latinskega. Radi tega sta prestala veliko preganjanja. Morala sta dvakrat v Rim se k papežu it zagovarjati radi krivičnih tožba, s katerimi so jih nasprotniki hoteli uničiti. Sovražniki cerkve so pač bili vselej in povsod enaki, kakoršni so še danes. Vselej sta ne samo opravičena, ampak tudi počastena zapuščala Rim in odhitela nazaj na Moravsko. Sv. Ciril je pri drugem takem obisku ostal v Rimu in kmalu na to umrl. Sv. Metod se je vrnil med svoje ljubljene ovčice na Moravsko in deloval v začetem vinogradu Gospodovem. 14. aprila, na cvetno nedeljo, je zadnjič opravil sv. mašo. Po maši se je ganljivo poslovil od svojih učencev in zatisnil svoje trudne oči in odhitel k Bogu po zaslužen plačilo. Sveta Ciril in Metod, prosita za nas, amerikanske slovence, da bi ostali zvesti tisti sveti veri, katero sta vidva s tolikim trudom oznavala našemu narodu!

10. nedelja. **8. pobinkoština.** Sv. evangelje pripoveduje o krivičnem hišniku, ki je bil zatožen, kakor da bi gospodarjevo premoženje zapravljal. Predno je bil pa odstavljen, si je pa skušal s krivičnim denarjem pridobiti vsaj prijateljev, da bi ga potem pod streho vzeli, ko bi ga gospodar odstavil. Ko je gospod to zvedel, ga je pohvalil, ne, ker je njegovo premo-

ženje zapravljal, ampak, ker pri tem ni pozabil poskrbeti si za prihodnost. — Gotovo je človeka, obdarjenega z razumom, nevedno, ako pozabi, da bo jutri tudi še en dan, ki ne misli več, kot na danes, samo na sedaj. V našem notranjem imamo že nekak nagon, da si poskrbimo za naprej. Živince na paši ne praša po jutri, pameten človek pa vedno pogleda korak naprej. Že pri zemeljskem življenju je to potreba. Koliko bolj je to potreba pri dušnem življenju. Kaj bo, ko bom umrl. Umrl bom, to vem! Kaj potem? "Vem, kaj bom naredil" je govoril jako modro krivični hišnik, in si tudi poskrbel. Kristjan, tudi ti več, kaj imaš narediti! Kako se poskrbeti, zakaj tudi za te se bo začul en dan glas: "Daj račun od svoje hiševanja, zakaj posemah ne boš več gospodaril!" Zato tudi ti reci: "Vem, kaj moram storiti, da me vzamejo v svoje hiše, ko me Gospod odstavi od hišnikovanja na tem vetu!" Deljamo dobro, skrbimo tudi za dušo! To je naše pameti, našega razuma vredno. Sramotno pa je, kot živince misliti samo na danes, samo na sedaj, samo na jesti in piti.

12. Torek. **Sveta Mohor in Fortunat.** Iz Akvileje sta oznanjevala nauk Jezusov pa naši domovini tedanjim narodom, takoj v prvem stoletju po Kristusu in za to svojo srčnost tudi prelila svojo kri. Umrla sta kot mučenca.

14. Čertek. **Sv. Bonaventura,** veliki cerkveni učenik in doktor znan pod imeon serafinski doktor. Bil je iz frančiškanskega reda. Njegovo krstno ime je bilo Janez. Toda v otroških letih je bil na smrt bolan. Sv. Frančiške je prišel mimo s svojimi brati in mati je prinesla umirajoče dete k sv. Frančišku, da bi on zanj Boga prosil, da ozdravi Sv. Frančišek ga vzame v naročje in dete pri priči popolnoma ozdravi. Ves presenečen svetnik vsklikne: "O buona ventura!" — O srečni dogodek! (do besedno: o dobra sreča!) [Od tedaj so mu dali to ime, ki mu je kot redovniku tudi ostalo. Bil je general reda, postal nadškof in kardinal. Ko so mu prinesli z veliko častjo kardinalski klobuk, pomival je ravno posode v kuhinji. Bil je zglad skromnosti in ponižnosti, pa tudi učenosti in bojevitosti za resnico sv. vere.

15. Petek. **Sv. Vladimir,** ruski knez, sin kraljice Olge, katero je baje krstil sv. Metod. Zgodovinski podatki so zelo pičli o tem svetniku.

16. Sobota. **Skapulirska Devica Marija,** ali karmeljska. Kdor je v bratovščini karmeljskega škapulirja, ima pop. odp.

17. **Nedelja 9. pobinkoština.** Jezus se joka nad trdovratnostjo mesta Jeruzalema in judovskega ljudstva. "O, da bi spoznalo tudi ti in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj prid!" O človek, da bi tudi ti spoznal dan svojega življenja, kar je v tvojo večno in neskončno srečo! Gorje mu, ako veljajo o njem besede Jezusove: "Sedaj pa je skrito pred tvojimi očmi!" Gorje mu, kdor duševno oslepi. Teško bo preje spregledal, dokler mu strašna mrtvaška sveča ne bo posvetila v strašni kraj, kateremu pravimo pekli!

19. Torek. **Sv. Vincenc Pavlanski,** ustanovitelj kongregacije misijonarjev, Lazaristov in usmiljenih sestra. Zglad krščanske ljubezni do bližnjega.

20. Sreda. **Sv. Marjeta**, devica in mučenica.
22. Petek. **Marija Magdalena**, spokornica.
24. Nedelja 10. pobin. Prilika o Farizeju in cestinarju.

25. Ponedeljek. **Sv. Jakob**, apostol.
26. Torek. **Sv. Ana**, Mati Marije Device, stara mati Jezusova.

31. Nedelja. **Sv. Ignacij**, ustanovnik Jezuitskega reda. Kot vojšček se je ponesrečil v nekem boju na nogah. V bolnišnici je bral življenje svetnikov. To ga je privedlo do spoznanja. Šel je v Manrezo in se tam s postom in z molitvijo pripravil na svoj velškanski poklic, ustanoviti red, ki je že toliko storil za sveto cerkev, da se ga po pravici vsi sovražniki svete cerkve najbolj boje, ker se

bori pred vsem z učenostjo in zavrača vse zmote in vse lažimodrijane, ki napadajo sveto cerkev in skušajo zmešati pojme vernikom.

Ali si poravnal naročnino za list "Ave Maria?" Kaj čakaš?

Koliko naročnikov si že pridobil listu "Ave Maria?" Ti, praviš, da nimaš časa ne prilike delovati za dobre liste. Vedi da imajo nasprotniki enako veliko časa, ko ti, in vendar, glej kaj ti vse stori za slabo njih stvar! Ali pri tem še vrjameš, da ne moreš, da nimaš časa? Poskusi, pa bo šlo!

Cerkvene Vesti.

Naš ljubljeni nadškof Farley je praznoval 7. julija svojo 40. letnico rojstva. Ob tej priliki se je pokazalo, kako zelo ljubijo duhovniki tega tako gorečega in apostolskega nadpastirja. Okrog 900 jih je bilo navzočih pri slovesni pontifikalni maši ta dan. Kot poseben dar so mu darovali 300.000 dol. s katerim se bo plačal dolg, ki je še na katedrali. Kako znano se ne sme posvetiti, konsekrirati nobene cerkve, ako je dolg na njej. Letošnje leto po evharistiškem kongresu bo takoj v New Yorku slovesno posvečenje katedralke. Vsi cerkveni knezi, ki bodo navzoči pri kongresu v Montrealu, bodo prišli v New York. Da bo to mogoče, so duhovniki zložili to svoto. Svetni prijatelji so darovali nadškofu v ta namen 200.000. Ljubljene vladiko naj dobri Bog ohrani še dolga, dolga leta!

Prvi slovenski misijon v New Yorku.

se je srečno skončal. Kdor pozna razmere in nasprotstvo v New Yorku, je pri prvem naznanilu misijona zmajal z glavo, češ "saj ne bo uspeha." Toda kako je bilo vse presenečeno, ko je bila cerkev polna pri vsakem govoru. Navdušeni govori o. Anzelma Murna, so vsaki dan privabili novih poslušalcev od blizu in od daleč. Zjutraj vsaki dan ob. pol 6. uri že bila je cerkev polna. Enako tudi zvečer. Ganljivo je bilo zlasti, ko je vsaki večer okrog 9. ure po skončani misijonski pridigi misijonar poklenil pred Križanega in molil "za trdovratne grešnike" "za nasprotnike misijona" in se je oglasil veliki zvon iz zvonika kot misijonski zvon. Marsikaka srčna prošnja je tedaj vskipela proti tabernakelju: "O Jezus, še tega privedi nazaj! In še tega!" Posebno slovesen je bil sklep sv. misijona v nedeljo popludne. Po sklepnem govoru zvrstili so se verniki v veličastni procesiji po cerkvi in pojoč pete litanije spremljali Zveličarja v Sv. Rešnjem Telesu z gorečimi svečami v roki po cerkvi. Nobeno oko ni ostalo suho, ko je misijonar zaključeval sv. misijon in opominjal k stanovnosti v veri in verskem življenju. K sklepu sv. misijona je pripeljal naš rojak Frank Zmazek iz Bridgeporta celo kolonijo Slovencev, ki so dopoludne opravili sv. zakramente, popludne se udeležili sklepa sv. misijona in potem odšli nazaj v Bridgeport, Conn.

V resnici vsem rojakom v New Yorku bo ostal ta lep čas v trajnem spominu in navdu-

šeni govori p. Anzelma gotovo ne bodo brez koristi izginili iz spomina rojakom.

Sreberni jubilej našega prijatelja, Rev. J. Nagelaisena se je kaj slovesno izvršil. Prvi dan je bil posvečen cerkvenim slovesnostim. Bilo je nekaj veličastnega to praznovanje. Dva škofa sta bila pri slovesni sv. maši pričujoča nadškof Farley in pom-škof Mundelein iz Brooklyna, 9 monsignorjev v krasnih svojih vijoličastih ornatih in veliko svetne duhovščine. Drugi dan je bilo farno praznovanje. Večerna veselica v cerkveni dvorani je privabila veliko ljudstva od blizu in daleč okoli jubilarja. Posamezna društva so mu prinesla darove in spominke za ta dan. Župnija mu je podarila v denarju tisoč dol. v znak svoje hvaležnosti za vse, kar je za župnijo storil. Tretji dan je bil dan nemških društev. Nad 300 oseb je bili navzočih na banketu, katerega je počastil tudi monsr. Lavelle, generalni vikar, kot zastopnik nadškofa. — Pri vsej slovesnosti nas je posebno veselilo slišati že v nedeljo iz ust milost. nadškofa pohvalo za to, kar je župnik storil za nas Slovence. Zopet in zopet je povdarjal, kako zelo ga zanima delovanje za Slovence, kako je zelo vesel, da se je g. Nagelaisena zavzel za nje, kako srčno želi, da bi se zlasti za slovsanske narodnosti veliko storilo, da bi se posebna skrb v njegovi nadškofiji obrnila tej narodnosti.

Za evharistiški kongres v Montrealu, Canada, se delajo pridno velikanske priprave. Letošnji shod naj prekosi vse druge dosedanje. Svetna in cerkvena oblast bosti vse storili, da bo shod velikanski. Vse tekmuje, vse se pripravlja 25.000 dol. je dal v ta namen nek anglež v Londonu, ki ni katoličan. Iz New Yorka bo šel posebni vlak s zastopniki New Yorkških katoličanov, med njimi bo tudi tiskar našega lista Mr. Lisiecki.

Veliki dan rojakov v Evelethu, Minn.

Eveleth, Minn., 1 jun.

Dne 29. maja smo obhajali pri nas na Evelethu lepo cerkveno slavnost, katera bode ostala v spominu ne samo Slovincem, ampak tudi drugim narodom. Ta dan je bila naša nova cerkev sv. Družine blagoslovljena od mil. škofa Trobec-a iz St. Clouda, edinega slovenskega škofa v Ameriki bivajočega. Slavnostni govor

je imel škofov nečak č. g. dr. Janez Seliškar, profesor modroslovja v St. Paulškem semenišču. Govoril je po slovensko in angleško pri pontifikalni maši, katera se je začela ob polu 11. uri. Zvečer so bile pete litanije in potem je mil. škof sam govoril v slov. in angl. jeziku. Lepo nas je pohvalil, da smo tako krasno cerkev postavili v tem kraju, kjer se je nadjal, da je le puščava in skromna poslopja. Bog nam bode stoterno vse poplačal, je rekel mil. vladika, kar smo Njemu v čast žrtvovali. Mil. škofu so pri sv. maši stregli kot dijakon č. g. Janez Schiffrer iz Gilberta, č. g. A. Pirnat iz Aurore kot subdijakon. Častna diakona sta bila č. g. Janez Tscholl iz Chisholma in irski župnik iz Eveletha A. H. Floyd. Pomožni duhoven je bil č. g. C. V. Gamache iz Hibbinga. Ceremonijarja sta bila č. g. Dr. Janez Seliškar in domači župnik M. Bilban. Rt. Rev. Mgr. Buh iz Ely je sedel v svoji opravi v svetišču. Društveniki so prišli s posebnim vlakom iz Ely, Tower-a, Aurore, Biwabika, Hibbinga, Virginije in Gilberta. Bilo je toliko društev, da je bilo veselje. Vsi, seveda, niso mogli iti v cerkev, radi tega sta se že dve sv. maši poprej

obhajali, namreč ob 6. in 8. zjutraj. Popoldne so društveniki imeli veselice po dvorinah, kjer se je vse vršilo v najboljšem redu.

* * *

Cerkev se je začela staviti 14. junija 1909. Odpraviti se je morala stara cerkev iz prostora in farovž so morali tudi premakniti. Vse to je bilo gotovo koncem novembra istega leta, tako, da smo prvo nedeljo decembra vže v basementu pričeli službo božjo. Klopi za cerkev smo dobili šele meseca febr. in te so bile postavljene, da smo na Veliko noč zamogli že v cerkvi službo božjo imeti. Veliki oltar je prav krasen, v sredi je kip sv. Družine, na straneh pa slovanska apostola sv. Ciril in Metod. Stranska oltarja sta tudi krasna; ne desni je kip Matere Božje sv. Rožnega venca; na levi je kip sv. Antona Pad. Cerkev je 125 čevljev dolga in 54 široka. Stane cerkev okoli 40 tisoč in je dosedaj skoro polovica plačana. Cerkev sv. Družine je največja in najkрасnejša v Duluthski škofiji, kar jasno kaže, da niso Slovenci najzadnji pri cerkvah. Seveda jo škofovska cerkev v Duluth presega v lepoti in velikosti, toda druge cerkve v škofiji ostanejo zadaj.

Najsvetejše Sree Jezusovo — Usmili se nas!

Družba sv.

Rafaela.

Naznanilo.

Velikrat nam rojaki pišejo in nas prosijo, da bi šli tega ali onega njih rojaka ali sorodnika k parniku počakat, ko pride v New York. Mi to vselej radi storimo in, seveda, vselej **brezplačno**. Vendar se pa prav često zgodi, da se nam to sporoči v zadnjem trenutku, ko je morda parnik že tu, da ne moremo nazaj pisati po natančnejša sporočila. Zato pa prosimo, da se nam v vseh takih slučajih sporoči: Ime parnika, ime dotičnika, primerna starost, razred na parniku, in po čem bi ga naš zastopnik mogel spoznati. Sploh vse podatke naj bi se nam poslalo, ki bi nam omogočili dotičnega tudi spoznati.

Vendar je pa to vselej silno težavno. Kako naj naš zastopnik spozna posamezno osebo izmed tisoč, ki pridejo z enim parnikom. Izseljenec ne ve, da ga kdo pričakuje in zastopnik ne ve, kje, ne kako ga poiskati. Zato naj bi si vselej rojaki preje preskrbeli naš društveni znak. Tajnik družbe ga vsakemu rad pošlje in sicer družbenikom in članom brezplačno, samo 2c. za znamko naj pošljejo, nedružbenikom pa skupaj s poštnino za 7c. Tudi si ga morejo sami izseljenci preskrbeti doma v Ljubljani pri Rafaelovi družbi, (Rafaelova družba v Ljubljani) ali v Trstu (Rafaelova družba, via Giacinto, Gallina 6., Trst.).

Dalje pa opozarjamo, da morajo vsi izseljenci, potniki tretjega razreda in medkrova, iti

preje na Ellis Island, preje se morejo izkrcati. Za potnike I. in II. razreda pridejo inspektorji na parnik že v kvaranteni, in ako ni nič zoper nje, smejo takoj v pristanišču parnika izsopiti. Potniki tretjega razreda tudi v New York ne morejo iti, ako niso tja namenjeni. Pod nadzorstvom izseljeniških uradnikov morajo iti takoj iz Ellis Islanda na posebnih parnikih na kolodvor k vlaku in od tu naprej na kraj, kamor so namenjeni. Le v posebnih slučajih more komisar dovoliti, da tak izseljenec ostane za kak dan v New Yorku. Pa še v takih slučajih navadno hočejo, da pride nazaj na Ellis Island in ga od tu naprej pošljejo. To pa vse radi varnosti, da ubogi izseljenci ne pridejo v roke brezvestnim agentom in izkoriščevalcem.

Tako je razvidno, da za take potnike ne moremo ničesar storiti, ker tudi ničesar treba ni, razun ako niso iz kakega uzroka zadržani.

Le potniki drugega razreda potrebujejo dostikrat posredovanja, ker smejo ostati v New Yorku in smejo naprej s katerim vlakom hočejo, razun ako si niso že doma zagotovili kako progo, za katero so pa agentje že na pristanišču in se navadno takoj zavezamejo za svoje potnike.

V vsakem takem slučaju pa prosimo: **pošljite nam vselej natančnih podatkov!**

Družba Sv. Rafaela.

Izseljeniške Novice.

Avstrijski izseljeniški dom je bil zopet zaprt. Izseljeniški komisar je zasledoval delovanje doma in ga zaprl in prepovedal njegovim zastopnikom dostop na otok Ellsi Island. Da ne bo nesporazuma, naj omenimo, da naša družba nima nobenih zvez več s tem domom. Mi smo se veliko trudili skozi dve leti, da bi ta zavod

spravili na višino, na kateri mora biti tak dom. Naš misijonar je pri odboru in pri posameznih odbornikih, kakor tudi pri konzulatu in na Dunaju pri ministerstvu jasno in določno povedal, da potrebuje vsa stvar druge podlage in druge poti, ako hoče vspevati. Vsi so vedno obljubovali, sazadnje pa le ničesar ne storili.

Posebno je deloval na to, da bi se dobila v najem druga hiša, ki bi bila primernejša temu namenu. Deloval je z vso silo na to, da dobi misijonar popolno gospodarstvo v roke, ker se dandanes nikomur več ne more zaupati, tudi najboljšemu zaupnemu prijatelju ne. Svetni poslovodja nikdar ne bo vstanu in voditi tak zavod, kakor bi moral. Zato naj bi se dobile redovnice kakega slovanskega reda, ki bi prevzela poleg vse gospodinjstvo v roke. Vsi ti nasveti in vse to delovanje je našlo gluha ušesa. Po lanski rabuki smo mislili, da bodo spoznali, da ima misijonar edino prav. Toda ne. Judovski element pri družbi je hotel na vsaki način ostati pri gospodstvu in stravr — se je reklo — mora ostati mednarodna in medverska.

Vendar vse bi se dalo doseči, ko bi le malo zanimanja bilo za stvar, ko bi bili le malo pomoči dobili od strani, od katere smo jo pričakovali. Nekateri so pa še nasprotovali. Katoliki smo sploh pogosto zaspani, malomarni za najvažnejša prašanja časa in razmer in se začnemo za nje še le zanimati, ki jih vidimo pri nasprotnikih, da so nas že prehiteli z nasprotno akcijo. Še do danes nekateri vidijo v izseljeniških družbah sv. Rafaela samo prazen strah "business". Malenkostna slučajnost, ki ne spada še celo k stvari, jih moti.

Sedaj se skuša družba preosnovati. Baje so prišli vsi do spoznanja, da so edino ideje, katere jim naš misijonar tako dolgo in brezuspešno pripovedoval in razlagal, edino prave. Mi se ne bomo vmešavali več v stvar. Vendar pa nam ni vse edno, kako se stvar reši. Dokler bo to družbo podpirala avstrijska vlada z velikimi tisočaki, imamo pravico, da, imamo dolžnost, da se za to stvar zanimamo tudi mi Slovenci, ker je vmes tudi slovenski denar.

Vendar o tem pri priliki še več!

Novi kolonizacijski odbor. Škof Richter, v Grand Rapids, je ustanovil posebni kolonizacijski urad (Catholic Settlers Information Bureau), ki ima namen dajati katoliškim neselnikom sveta in pomoči pri nakupovanju posestva, da jih brezvestni agentje in goljufi ne prevarijo. Zato se vsi rojaki, ki si nameravajo v Mich. kupiti posestvo, pozivajo, da se gotovo obrnejo preje za navodila in za svet na ta urad, ki jim bo drage volje podal popolnoma zanesljivih podatkov in navodil, da ne bodo ogoljufani. Naslov: Rev. Jos. Leukert, St. Mary's Church, Grand Rapids, Mich.

Odposlanec avstrijske vlade v New Yorku. Baje tudi vlada sama ni zadovoljna z gospodarstvom in delovanjem avstrijske družbe, zato za letos še ni izplačala podpore družbi, kakor lani. Pač pa je te dni poslala v New York nekega "poročevalca," ki naj preišče razmere in potem vladi da navodil, kaj in kako naj bi se naj bolje poskrbelo za izseljence. To bi ne bilo še nič hudega samo na sebi, morda še celo hvalevredno, dasi je nespametno misliti, da bi v par dnevih kak avstrijski uradnik mogel spoznati vse razmere tako, da bi mogel dati vladi kak konkreten predlog. Kar moramo pa obžalovati je pa dejstvo, da katoliška vlada v celi državi ni našla **katolika**, ki bi bil toliko zmožen kakor kak Jud, da bi ga bila poslala preiskat razmere.

Rojaki, mi se pa kar oklenimo svoje družbe sv. Rafaela in jo pridno podpirajmo, da bo prej ko mogoče stopila na lastne noge in sama poskrbela za svoje rojake brez kakih zvez. Ali smo res tako malenkostni, da se damo begati z takimi malenkostmi, kakor so ravno nasprotstva zoper družbo?

V pojasnilo naj povemo, da mi nimamo ne svojega lastnega doma in tudi ne še stalnega lastnega agenta, ki bi hodil k vsakemu parniku. Za vsak slučaj sproti pošiljamo moža k parnikom, da počaka dotične, ki so nam priporočeni. Tudi nimamo še lastne posredovalnice zadelo. Posamezni odborniki store kolikor pač morejo. Da, ko bi nas rojaki podpirali, kakor bi stvar zaslužila, bi veliko lahko storili v tem oziru. Tako moramo pa počasi nabirati potrebni denar, da bomo mogli uradnika plačati, urad si najeti. Zatoraj se ne jezite na nas, ampak podpirajte nas, pa bomo vsakemu pomagali.

Družba sv. Rafaela v Ljubljani se jako pridno giblje in z veseljem beremo sporočila o delovanju tega društva. Stvar je velikanskega pomena, zato na delo vsi!

Rojaki ne pozabite družbe sv. Rafaela!

Ali si že poravnal svoj letni prispevek za družbo sv. Rafaela?

Ali si pridobil družbi sv. Rafaela kakega novega družbenika? Zakaj ne?

